

Arrest

nr. 321 711 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 13 maart 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische moeder.

Op 3 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 september 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.03.2024 werd ingediend door:

Naam: P. (...)

Voorna(a)m(en): T. (...)
Nationaliteit: Thailand
Geboortedatum: (...) 1991
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

[De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, P. (...) S. (...) (RR: (...)). Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Echter kon reeds uit het administratief dossier blijken dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit het land van herkomst wel degelijk economisch actief was als bediende bij P. K. CO.,LTD. Uit zijn visumaanvraag dd. 27/01/2021 blijkt dat betrokkene afdoende aantoonde economisch actief te zijn. Uit diezelfde visumaanvraag blijkt ook dat hij een bewijs dd. 23/01/2021 voorlegde van de bank waaruit zijn financiële middelen konden blijken. Ook uit de reeds voorgelegde opzegging van dienstverband kan dus weldegelijk vastgesteld worden dat betrokkene economisch actief was in het land van herkomst, en meer nog, dat betrokkene door het beëindigen van het dienstverband een vergoeding van 32000 baht en een vergoeding voor de (niet-opgenomen) jaarlijkse vakantiedagen gecompenseerd ziet. Betrokkene toont dus geenszins aan dat hij onvermogen was wat betreft financiële middelen in het land van herkomst, wel integendeel.

Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt tevens uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd tewerksteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Het voorgelegde attest waaruit moet blijken dat hij geen onroerend goed of voertuigenbezit in het land van herkomst, het attest van OCMW, alsook de voorgelegde geldstortingen zijn niet meer relevant.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook in België geenszins ten laste valt van referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen man dewelke perfect zelf in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, en hij blijkt daar ook in België in te slagen. Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in onderhavige verblijfsprocedure. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Schending van de artikelen 40bis en 42, §1 w.

1. 1. Schending van artikel 40bis vw.

§1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

2° Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die in het van oorsprong dan wel herkomst hunnen laste zijn die begeleiden of zich bij hen voeren, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven:

Reeds enige tijd geleden werd er bewezen in de rechtspraak, dat wanneer het gaat om één gezinscel (“zich bij hen voegen”), men niet kan weigeren om de reden dat men “niet ten laste” zou zijn, aangezien het gaat om een alternatieve voorwaarde. en al zeker niet cumulatief. Dit wordt aangetoond door het woord “of”. Dit behoeft niet eens een juridische context, doch louter een grammaticale en syntactische uitleg.

Van Dale stelt als volgt:

[...]

“Om twee mogelijkheden te geven die elkaar uitsluiten”. Bijgevolg betekent dit dat men OFWEL ten laste dient te zijn, OFWEL “zich bij hen dienen te voegen”. Zonder twijfel is in casu het laatstgenoemde onbetwistbaar aangetoond.

Zelfs al P. (...) niet aan deze voorwaarden (ten laste) voldoen, hetgeen hij wél doet, zou hij in ieder geval wel in aanmerking komen als “de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”.

Hier gaat het om twee onderscheiden categorieën, enerzijds ten lasteneming, anderzijds deel uitmaken van een gezinscel/voegen bij de referentiepersoon.

In dat geval moet er een duurzame, nauwe en persoonlijke band bestaan, ook wel de emotionele afhankelijkheid genoemd.

Het onvermogen in Thailand is volgens verwerende partij niet bewezen, doch is er zonder enige twijfel sprake van een gezinscel. Tevens heeft verwerende partij vastgesteld dat hij onvermogen is... Het louter tewerkgesteld zijn, heeft NIET tot gevolg dat men plotseling niet meer ten laste zou zijn van zijn moeder. Bovendien VOEGT hij zich bij haar, hetgeen zoals hierboven reeds uiteengezet. voldoende dient te zijn om beroep te doen op artikel 40bis, §2,3° jo. 40ter vw.

Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd er enige tijd geleden een beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing die, op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, gezinshereniging weigert aan de bloedverwante in opgaande lijn van een burger van de Europese Unie om reden dat zij niet zou hebben aangetoond ten laste te zijn van haar zoon. Op een gelijkaardige manier kan er aangetoond worden dat er in casu hetzelfde geldt.

De Raad bevestigt eerst dat het verzoek op basis van artikel 47/1 moet worden afgewezen om reden dat het subsidiair van toepassing is op de familieleden die niet onder artikel 40bis vallen. De bloedverwanten in de opgaande lijn die ten laste zijn, vallen echter onder artikel 40bis.

Vervolgens, zich baserend op de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real vs. RH van 12 december 2019, herinnert de Raad eraan dat de overheid een verzoek om gezinshereniging niet systematisch mag afwijzen om de enige reden dat de gezinshereniging niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Zij moet integendeel oordelen of er een reële en bewezen afhankelijkheidsband bestaat tussen deze laatste en het familielid. Bovendien kan de mate van afhankelijkheid van de moeder ten aanzien van haar zoon, daaruit men zou kunnen afleiden dat ze wel degelijk te zijnen laste is, niet alleen uit financieel oogpunt worden bekeken, zonder rekening te houden met andere afhankelijkheidsfactoren.

In de bovenstaande zaak werd er in casu enkel gekeken naar het al dan niet ten laste zijn, hetgeen tot gevolg had dat verwerende partij zich er nogal gemakkelijk en goedkoop van af heeft gewerkt, door het stante pede af te wijzen.

Het motiverings- en redelijkheidsbeginsel

"1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen het artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: "Art. 2 De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan niet kan geloven dat werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositiefvolkomen ontbreekt' zoals het in casu het geval is.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Immers motiveert verweerder, met verwijzing naar de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet aan de voorwaarden van gezinshereniging voldoet aangezien niet wordt aangetoond dat hij in zijn land van herkomst en tot aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de Belgische referentiepersoon, zijn moeder.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Hieruit blijkt dat verzoeker, die op het moment van het indienen van zijn verblijfsaanvraag de leeftijd van 32 jaar had, dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon die het recht op gezinshereniging opent en op voorwaarde dat hij de Belgische referentiepersoon komt begeleiden of zich bij hem komt voegen. Uit artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet volgt dat deze voorwaarden cumulatief moeten worden voldaan. Verzoekers betoog al zou het gaan om alternatieve en geen cumulatieve voorwaarden vindt geen grondslag in de vigerende wetgeving noch rechtspraak. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het *in casu* voldoende zou zijn dat hij een gezinscel vormt met de Belgische referentiepersoon, zonder dat daarbij moet worden aangetoond dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van deze referentiepersoon, om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten. Verzoekers betoog inzake de toepassing van het woord ‘of’ doet hier geen

afbreuk aan. Immers blijkt uitdrukkelijk uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die beneden de leeftijd van 18 jaar is, dan wel de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die boven de leeftijd van 18 jaar is doch aantoonst dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, aanspraak maakt op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op voorwaarde dat hij de Belgische referentiepersoon begeleidt of zich bij hem voegt. Verzoekers betoog mist enige feitelijke grondslag.

Verzoeker betwist verder dat zijn onvermogen in zijn land van herkomst niet zou zijn aangetoond. Hij stelt dat het feit dat hij in Thailand tewerk was gesteld op zich niet tot gevolg heeft dat hij niet ten laste meer zou zijn van zijn moeder.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het 'ten laste zijn', past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Aldus moet er weldegelijk sprake zijn van een materiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon aan de derdelander zodoende dat deze laatste in zijn land van herkomst in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Echter kon reeds uit het administratief dossier blijken dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit het land van herkomst wel degelijk economisch actief was als bediende bij P. K. CO.,LTD. Uit zijn visumaanvraag dd. 27/01/2021 blijkt dat betrokkene afdoende aantoonde economisch actief te zijn. Uit diezelfde visumaanvraag blijkt ook dat hij een bewijs dd. 23/01/2021 voorlegde van de bank waaruit zijn financiële middelen konden blijken. Ook uit de reeds voorgelegde opzegging van dienstverband kan dus weldegelijk vastgesteld worden dat betrokkene economisch actief was in het land van herkomst, en meer nog, dat betrokkene door het beëindigen van het dienstverband een vergoeding van 32000 baht en een vergoeding voor de (niet-opgenomen) jaarlijkse vakantiedagen gecompenseerd ziet. Betrokkene toont dus geenszins aan dat hij onvermogen was wat betreft financiële middelen in het land van herkomst, wel integendeel.

Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt tevens uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd tewerksteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Het voorgelegde attest waaruit moet blijken dat hij geen onroerend goed of voertuigenbezit in het land van herkomst, het attest van OCMW, alsook de voorgelegde geldstortingen zijn niet meer relevant.”

Verweerder motiveert dat verzoeker niet als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd omdat hij zowel in zijn land van herkomst als in België zelf economisch actief is. Verzoeker betwist niet dat hij zowel in Thailand als in België over een tewerkstelling beschikt.

In dit opzicht pas het te verwijzen naar arrest nr. 260.507 van de Raad van State van 19 augustus 2024 waarin wordt geoordeeld als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent dan ook niet artikel 40bis van de vreemdelingenwet door, met verwijzing naar onder meer het arrest Reyes, te oordelen dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid, moet worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft evenmin een foutieve uitlegging aan het arrest Reyes waar hij oordeelt dat uit dit arrest enkel blijkt dat de vraag of de betrokkene in theorie zou kunnen werken niet relevant is en waar hij te dezen vaststelt dat verzoekster reeds daadwerkelijk aan het werk was in België op het ogenblik van haar aanvraag en aldus in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud en niet als ten laste kan worden beschouwd.”

Verweerder heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien hij zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid, hetgeen haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat hij erkend wenst te zien. Daarnaast toont verzoeker niet met enig concreet bewijsstuk aan dat hij uit zijn arbeid een dergelijk beperkt inkomen genereert dat hem niet toelaat in zijn eigen levensonderhoud te

voorzien. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat zijn eigen tewerkstelling niet automatisch betekent dat hij niet meer ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Tenslotte stelt verzoeker dat aan hem een verblijfsrecht van meer dan drie maanden moet worden toegekend indien er een reële en bewezen afhankelijkheidsrelatie bestaat met de referentiepersoon. Deze afhankelijkheidsrelatie slaat niet enkel op financiële ondersteuning maar er moet volgens verzoeker ook rekening worden gehouden met "*andere afhankelijkheidsfactoren*". De Raad herhaalt dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk vereist dat de aanvrager die ouder is dan 18 jaar dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst en tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker kan verweerder dan ook niet kwalijk nemen dat deze zijn aanvraag negatief afsluit, nu niet wordt bewezen dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Dit motief komt de Raad, gelet op de informatie vervat in het administratief dossier, niet kennelijk onredelijk voor. De eventuele aanwezigheid van "*andere afhankelijkheidsfactoren*", die overigens niet worden gespecificeerd, doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 12 december 2019, wijst de Raad erop dat de huidige zaak een aanvraag om gezinshereniging betreft van een derdelander in functie van een statische Belg. Bijgevolg kan verzoeker in principe niet dienstig naar rechtspraak van het Hof van Justitie verwijzen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN